

EDITORIAL

Segons diversos estudis realitzats per organitzacions de consumidors, els programes englobats dins la denominació de "teleporqueria" creixen a un ritme tal, que monopolitzen bona part de la graella de programació televisiva. L'opinió generalitzada tendeix a culpabilitzar les televisions, però la programació es regeix pels dictats de l'audiència, és simplement el totalitarisme de l'oferta i la demanda, es converteix en un cercle on es confonen els límits i les responsabilitats.

L'audiència demana uns programes on es perden referents i es premien comportaments plenament censurables amb fama, diners, status social..., es crida, s'insulta, es perd el respecte a la dignitat dels altres i es frivolitzen realitats socials serioses.

Tendim a la banalització de la mort i la violència, i la falta de reflexió durant o després de la visualització televisiva, ens hi empeny i actua com un reforç, s'interioritza sense límits i es té set de més..., un cercle.

Tot i així, deixant de banda el concepte de "teleporqueria", que com tots els conceptes és ambigu, qualsevol programa ens pot fer tendir a la banalització i la pèrdua de valors, ja siguin imatges massives de morts en guerres, macabres històries d'assassinats amb tot luxe de detalls, pel·lícules hollywoodienses on l'heroi de torn sembla de bombes la ciutat i es queda amb la noia o Paco Porras i Tamara (perdó, Àmbar) escridassant-se en qualsevol plató. L'únic imprescindible és no perdre la mirada crítica que ens retorna als valors més bàsics d'educació, i aquest Nadal podria ser el punt de partida per començar a fer-ho ja que amb les vacances es mira més la televisió.

BON NADAL.

VIOLENCIA DE GÈNERE

Malauradament les notícies que ens donen per la televisió, que llegim al diari, que ens arriben per Internet o senzillament que rebem, cada dia tracten del mateix, en un apartat o altre, i ens fan donar compte que cada dia hi ha, i cada dia més, violència domèstica, violència de gènere. Cada dia moren dones a les mans dels seus homes, de les seves parelles. I tot això per què? Jo no sóc qui per treure'n conclusions, però potser estem vivint, encara, en una societat masculista, on alguns homes encara no són capaços d'entendre que les dones poden tenir tant o més poder adquisitiu que ells, que poden treballar en llocs tant o més dignes que ells ... en definitiva, que no som pas tant diferents com molts d'ells creuen o com molts d'ells voldrien; i segurament això els porta a tenir moments de ràbia i potser d'enveja i gelosia.

Però això no és un motiu perquè quan arriben a casa maltractin a la seva companya arribant fins i tot a matar-la.

Aquest comportament no porta enlloc, però potser el problema ja ve de la pròpia societat, de la pròpia cultura en que ens hem trobat vivint fins ara.

El passat dia 23 de setembre de l'any 2004 el diari Segre publicava una notícia on una dona havia demanat per escrit i davant del jutge que el seu home només li pegués una vegada a la setmana; resulta ser que ella acceptava que el seu home era violent i li pegava cada dia; pensava que amb el naixement del seu primer fill les coses s'arreglarien però no va ser així, per això demanava que només li pegues un cop a la setmana. I jo em pregunto: Això, el pensament d'aquesta dona, ens porta a avançar dins la societat? De ben segur que no.

Potser també hi ha dones que, sense arribar a aquests extrems, pensen que el seu paper prioritari és cuidar a l'home, que a la fi és el que s'esforça per tirar a la família endavant i no entenen com d'altres dones agafen opcions diferents, les de créixer com a persones decidint el que volen fer.

Cap rol és millor que un altre; l'important és la capacitat de decidir quin vols i la possibilitat de poder-lo portar a terme, respectant i compartint les decisions. És a dir, intentar ser persones ...

Potser és un problema més complex del que ens pensem, on s'hi barregen sentiments de gelosia en lloc de comprensió, de "propietat" en lloc d'estima, de violència en lloc de diàleg, d'enuig en lloc de l'esforç per entendre i entendre's...No depèn del sexe, sinó dels valors humans i de creure que pel fet de tenir un sexe que fins ara i ha estat l'hegemònic, és el que sempre té la raó i ho demostra amb violència si cal.

I tot això en una societat on encara hi ha normes que no ajuden, on en fan falta d'altres que facin disminuir aquestes "barbàries" i on estem confonent moltes vegades la formació de les persones amb la simple adquisició de coneixements tècnics.

Potser comença a ser hora que entre tots, homes i dones, lluitem per aconseguir una igualtat de sexes, una igualtat de gènere, una igualtat de drets entre els homes i les dones; perquè pensar que els homes són més que les dones és pensar igual que fa 100 anys i així una societat no pot avançar mai.

Desgraciadament aquest any ja han estat més de 70 les dones mortes per violència domèstica, fins a quan?. La resposta depèn de tots!

Equip de Redacció

En aquest exemplar :

Opinió
L'Ajuntament informa,
Salut, Altres notícies curiositats...